

Дойно прѣзъ плетъ бѣга,
Въ копривака лѣга. »

Въ три: « Наклала ѣ Донка тлъчица,
Наклала и наредила

При сѣка мома и момъкъ,

При Донка самъ си войвода.

Донкинъ братъ по дворъ ходѣше,

Съсъ мѣденъ кавалъ свирѣше,

Съ кованъ са карлыкъ подпира,

На Донка глава повива,

Повива въ очи набива :

« Я ставай, Донке, върви си ;

« Тъжка кръвнина ще стане ! »

Между отечественнѣтъ писатели нѣмамы еше по-
еты, както грѣба, но отъ тѣхъ много сполучно е прдража-
велъ на народния размѣръ безыменнѣтъ оази съчинитель (*)
на извѣстната пѣсенъ : *Стоянь и Рада*.

« Стоянь и Рада отъ години

Единъ-другъ си влѣзли у сѣрца,

Съ една душа расли двамина

И са либили отъ душа :

Едно и двамата отъ мали

И до голѣмы желани.

Таквози е началото на пѣсенъта, която той посвещава
неизвѣстно на сжщата ли или друга нѣкоя мома съ тѣзи
стихове въ 9 и 8 слога :

« Не съмъ овилъ азъ китка цвѣтъе

Да дамъ на твойта хубость даръ,

Та да ти влѣзъ у сѣрцето

Съ народенъ нашъ обычай старъ.

(*) Казватъ да е г нъ Н. Г., който днесъ занимава высокъ постъ
на русска служба въ единъ отъ първитъ български градове въ Турско.